

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ireny Saralievové a soudkyň Mgr. Olgy Lenochové a JUDr. Renaty Hertlové v právní věci

žalobců: a) **V. M.**, narozený dne xxx
b) **R. M.**, narozená dne xxx
oba bytem xxx, xxx
oba zastoupeni advokátem JUDr. Radimem Kubicou
sídlem O. Lysohorského 702, 738 01 Frýdek Místek

proti
žalované: **R. J.**, narozená dne xxx
bytem xxx, xxx
zastoupená advokátem JUDr. Zbyňkem Petrem, Ph.D.
sídlem Kalinovo nábřeží 605, 580 01 Havlíčkův Brod

o vyklizení nemovitosti

k odvolání žalované proti rozsudku pro uznání Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 09. listopadu 2020, č.j. 98C 188/2020-25 ve znění opravného usnesení ze dne 25. listopadu 2021, č.j. 98C 188/2020-103

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se **potvrzuje**.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobcům na náhradu nákladů odvolacího řízení 2 178 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta JUDr. Radima Kubicy.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem, vydaným podle § 153a zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, o.s.ř. (rozsudek pro uznání), uznal soud I. stupně žalovanou v souladu s žalobním nárokem povinnou

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Vrzalová.

vyklidit do patnácti dnů od právní moci rozsudku bytovou jednotku č. xxx a k ní příslušející podíl o velikosti ideální 4600/778560 na společných částech budovy xxx a na pozemcích parcelní čísla xxx a xxx v katastrálním území xxx, obec Praha, umístěné na pozemku par. č. xxx v budově č. p. xxx (vše zapsáno na LV č. xxx v katastru nemovitosti vedeném katastrálním úřadem pro hl. m. Prahu, katastrální pracoviště Praha pro obec Praha, k. ú. xxx) a zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení 10 626,50 Kč. Žalobci se jakožto vlastníci jednotky domáhali jejího vyklizení s odůvodněním, že žalovaná, která jim bytovou jednotku prodala kupní smlouvou dne 30.11.2015, užívá tuto jednotku nadále bez právního důvodu a za její užívání jim nic neplatí.

2. Usnesením ze dne 23.09.2020, č.j. 98 C 188/2020-9 soud I. stupně žalovanou podle § 114b o. s. ř. vyzval, aby se ve lhůtě třiceti dnů ode dne doručení usnesení písemně vyjádřila k současně doručené žalobě s poučením o možném rozhodnutí rozsudkem pro uznání. Usnesení bylo doručeno žalované do vlastních rukou dne 29.09.2020 a žalovaná se k žalobě ve stanovené lhůtě, která marně proběhla dnem 29.10.2020, nevyjádřila. Soud I. stupně konstatoval, že byly naplněny podmínky § 153a odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 114b odst. 5 o. s. ř. pro vydání rozsudku pro uznání, kterým podle §153a odst. 1 o.s.ř. o žalobním nároku rozhodl. Žalobkyni současně přiznal podle § 142 odst. 1 o. s. ř. náhradu nákladů řízení ve specifikaci, popsané v odstavci 7 rozsudku.
3. Proti rozsudku podala žalovaná včasné odvolání. Namítla, že ve věci nebyly splněny předpoklady pro postup podle § 153a o.s.ř., neboť jí byla doručena pouze žaloba a nikoliv výzva k vyjádření podle § 114b o.s.ř., která nebyla obsažena v žádné jí doručené a zástupci přeposlané zásilce. Poukázala dále na to, že vyjádření k žalobě bylo jejím tehdeším zástupcem - advokátem vypracováno a odesláno ve stanovené lhůtě dne 29.10.2020, avšak administrativním nedopatřením bylo zasláno do datové schránky Obvodního soudu pro Prahu 3 namísto Obvodního soudu pro Prahu 9, jemuž bylo přeposláno v průběhu následujícího dne 30.10.2020 bezprostředně po uplynutí lhůty k jeho podání. V okolnosti, že v důsledku omylu bylo vyjádření odesláno nesprávnému soudu, nelze spatřovat procesní pasivitu žalované, která je ve smyslu citované judikatury Ústavního soudu ČR podmínkou pro použití institutu rozsudku pro uznání podle § 153a o.s.ř., jehož mechanická aplikace je s touto judikaturou v rozporu. Žalovaná dále v souvislosti se svou žádostí o prominutí zmeškání lhůty k podání vyjádření dovozovala, že v důsledku probíhající epidemie onemocnění Covid-19 měl její zástupce ztíženou možnost nahlížení do spisu a jejich komunikace musela být vedena distančním způsobem. Žalovaná navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení. Současně s odvoláním podala žalobkyně žádost o prominutí zmeškání lhůty k vyjádření k žalobě podle § 2 odst.1 zák.č. 191/2020 Sb. (lex Covid), která byla usnesením soudem I. stupně ze dne 08.12.2020 č.j. 98C 188/2020-49 s právní moci dne 29.12.2020 zamítnuta na základě závěru, že zmeškání lhůty k vyjádření nemělo původ v epidemiologické situaci, ale v procesní pasivitě žalované.
4. Žalobci navrhli potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného. K odvolání žalované uvedli, že podmínky pro vydání rozsudku pro uznání byly splněny. Tvrzení žalované o tom, že jí výzva doručena nebyla, je ryze účelové, její doručení dokládá doručenka a emailová komunikace žalované s jejím zástupcem dokládá pouze to, že žalovaná snad svému zástupci tuto výzvu neposlala. Žalovaná netvrdí ani neprokazuje, že ke zmeškání lhůty k podání vyjádření došlo z omluvitelného důvodu. Jediným důvodem jejího zmeškání byla skutečnost, že její zástupce zaslal vyjádření omylem jinému soudu a s epidemií koronaviru tento důvod nesouvisel. I po dobu nouzového stavu bylo možné nahlížet do spisů a veškeré významné skutečnosti byly nadto obsahem žaloby. Žalobci zdůraznili, že vyjádření žalované k žalobě bylo odesláno několik minut před půlnocí a její zástupce si tak musel být vědom následků nedodržení stanovené lhůty, jejímž uplynutím nastoupila zákonná fikce nároku. Pokud by soud I. stupně k vydání rozsudku pro uznání nepřistoupil, porušil by právo žalobců na spravedlivý proces. Žalovanou zmíněná judikatura Ústavního soudu není na daný případ aplikovatelná, neboť ve stanovené lhůtě nedošlo

k žádné komunikaci mezi žalovanou a soudem, z níž by bylo patrné, že má vůči nároku námitky, a samotný institut rozsudku po uznání podle § 153a odst. 3 o.s.ř. není podle nálezu sp. zn. Pl. ÚS 13/15 v rozporu s ústavním pořádkem.

5. Odvolací soud z podnětu podaného odvolání přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, z hlediska naplnění předpokladů pro jeho vydání a zásadních vad řízení ve smyslu § 205 odst. 1 písm. a) o.s.ř. (§ 212a odst. 4 ve spojení s § 205b o.s.ř.) a dospěl k závěru, že odvolání není opodstatněno. Žalobci a jejich zástupce se z účasti na ústním jednání odvolacího soudu dne 24.3.2022 omluvili se souhlasem k projednání odvolání žalované v jejich nepřítomnosti. Žalovaná, jejíž předchozí právní zastoupení (advokátem Mgr. Filipem Petrášem) bylo po podání odvolání ukončeno, byla předvolána k ústnímu jednání odvolacího soudu, nařízenému na den 24.3.2022, dne 31.1.2022, kdy jí byla zaslána s předvoláním v souladu s § 50 o.s.ř. vhozena do domovní schránky na její doručovací adrese ve smyslu § 46b písm. a) o.s.ř. Dne 16.03.2022 udělila žalovaná plnou moc stávajícímu advokátu (JUDr. Zbyněk Petr, Ph.D.), který jí dne 17.3.2022 zaslal odvolacímu soudu s žádostí o odročení jednání za účelem jeho přípravy a seznámení se s věcí a z důvodu svého kolizního jednání u Okresního soudu v Havlíčkově Brodě, o němž se dozvěděl 16.3.2022. Této žádosti odvolací soud nevyhověl, neboť neshledal na straně žalované důležitý důvod pro odročení nařízeného jednání ve smyslu § 101 odst. 3 o.s.ř. Žalovaná získala vědomost o konání jednání dne 24.3.2022 téměř dva měsíce předem a měla tak velký časový prostor k včasnému obstarání zástupce tak, aby se s věcí v potřebném rozsahu obeznámil s dostatečným časovým předstihem. Okolnost, že si nového zástupce zvolila 7 dnů před konáním jednání odvolacího soudu, proto nemohla založit omluvitelný důvod pro odročení tohoto jednání, neboť jde z její strany o zjevnou procesní obstrukci. Vzhledem k charakteru rozhodnutí jsou mimo to všechny podstatné skutečnosti obsaženy v žalobě, v rozsudku a v dřívějším zástupcem žalované odůvodněném odvolání, příprava stávajícího zástupce na jednání proto delší časovou dotaci nevyžadovala a okolnost, že se později dozvěděl o kolizním jednání (jehož konání však odvolacímu soudu nedoložil) jde na vrub jeho odpovědnosti advokáta při přijetí zastoupení krátce před dlouhodobě nařízeným jednáním. Jak judikoval Ústavní soud (srov. nálezy sp.zn. III.ÚS 68/97) časová kolize zástupce mezi zastupováním u různých jednání zpravidla není dostatečně závažným důvodem pro to, aby kterékoli již nařízené jednání bylo odročováno, neboť je na samotném zástupci, aby - bez újmy na procesním postavení a zájmech zastupovaného - nastalou kolizi podle své vůle a výběru řešil substitucí (§§ 16, 26 odst. 1 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii). Odvolací soud vyrozuměl zástupce žalované o tom, že jednání nebude odročováno a z jakých důvodů, ten však přípisem ze dne 21.03.2022 na své žádosti ze stejných důvodů trval a aniž by si ověřil, zda jeho žádosti bude vyhověno (srov. zmíněný nálezy sp.zn. III.ÚS 68/97), se k ústnímu jednání odvolacího soudu nedostavil. Ústní jednání odvolacího soudu proto proběhlo v nepřítomnosti účastníků v souladu s § 101 odst. 3 o.s.ř.
6. Odvolací důvody u rozsudku pro uznání podle § 153a odst. 3 o.s.ř. se ve smyslu § 205b o.s.ř. omezují jen na předpoklady pro vydání takového rozsudku, dané § 114b o.s.ř., a na zásadní vady řízení podle § 205 odst. 2 písm. a) o.s.ř. spočívající v tom, že nebyly splněny podmínky řízení, rozhodoval věcně nepřislušný soud, rozhodnutí vydal vyloučený soudce nebo že soud nebyl správně obsazen. Zásadní vady řízení žalovaná netvrdí a ani odvolací soud je nezjistil. Předpoklady vzniku fikce uznání žalobního nároku stanoví § 114b odst. 5 o.s.ř. tak, že se žalovaný bez vážného důvodu na výzvu soudu včas nevyjádří k žalobě ve smyslu § 114b odst.1 o.s.ř. s uvedením rozhodujících skutečností, na nichž staví svoji obranu proti žalobnímu nároku. Z pohledu tohoto odvolacího důvodu rovněž není odvolání opodstatněno, neboť podmínky pro rozhodnutí rozsudkem pro uznání na základě jeho fikce podle § 153a odst. 4 o.s.ř. byly splněny. Skutečnost, že žalovaná byla spolu se žalobou zaslána výzva k vyjádření ve smyslu § 114b odst.1 o.s.ř., se podává z doručky, osobně podepsané žalovanou dne 29.9.2020, která má povahu veřejné listiny (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 30 Cdo 2537/2000) a tvrzení žalované, že dotyčnou listinu

neobdržela, není způsobilé správnost údajů v ní uvedených zvrátit. Toto tvrzení naopak vyvrací obsah jejího vyjádření, datovaného dne 29.10.2020 a doručeného soudu I. stupně 30.10.2020, v jehož v prvním odstavci uvádí, že zasílá vyjádření k žalobě na vyklizení nemovitosti „v souladu s výzvou zaslou žalované ze strany soudu“.

7. Žalovaná zmeškala stanovenou třicetidenní lhůtu k vyjádření, běžící jí od doručení výzvy podle § 114b odst. 1 o.s.ř. dne 29.09.2020, neboť její vyjádření k žalobě došlo soudu I. stupně až 30.10.2020. Ze záznamu o ověření elektronického podání vyplývá, že dotyčné vyjádření bylo doručeno dne 29.10.2020 ve 23:56 bylo do datové schránky místně nepřislušného Obvodního soudu pro Prahu 3 a následujícího dne 30.10.2020 bylo tímto soudem přeposláno do datové schránky Obvodnímu soudu pro Prahu 9. Soud I. stupně toto vyjádření správně posoudil ve smyslu § 57 odst. 1 a 3 o.s.ř. jako opožděné (srov. rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě sp.zn. 13Co 184/83, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu ČR pod č. 23/1986, podle něhož odvolání podané u nepřislušného okresního soudu jinak než do protokolu nemá toto účinky řádné a včas podané odvolání, pokud nebylo ve lhůtě podle ustanovení § 204 odst. 1 o. s. ř. předáno tímto nepřislušným soudem soudu příslušnému nebo orgánu, který má povinnost podání doručit ve smyslu ustanovení § 57 odst. 3 o. s. ř. (srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 04.09.2003, sp.zn. 22 Cdo 2166/2002). V daném případě bylo s ohledem na hraniční čas odeslání vyjádření žalované technicky vyloučeno, aby bylo tentýž den v rámci stanovené lhůty přeposláno příslušnému soudu a okolnost, že tak bylo učiněno následně, již nemohla marné uplynutí této lhůty zhojit.
8. V důsledku marného uplynutí lhůty k vyjádření nastala zákonná fikce uznání nároku podle § 114b odst. 5 o.s.ř. a za této procesní situace byl soud I. stupně povinen o sporném nároku rozhodnout na základě této zákonné fikce (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 25Cdo 3396/2008, sp.zn. 21 Cdo 4327/2015). Tento závěr aproboval i Ústavní soud ČR, který dovedil, že pohybuje-li se soud důsledně v zákonném rámci, nelze mít vydání rozsudku pro uznání ve smyslu § 114b odst. 5, § 153a odst. 3 o. s. ř. za výraz „přepjatého formalismu“ ani za rozporné s pravidly spravedlivého procesu (srov. usnesením sp.zn. III.ÚS 91/06). Judikatura Ústavního soudu, nabádající k restriktivnímu přístupu, je založena na myšlence, že aplikace § 153a odst.4 o.s.ř. není na místě v případě, kdy žalovaný do uplynutí lhůty k vyjádření projevil aktivní přístup k řízení, zejména tím, že podal vyjádření, z něhož je přes jeho nedostatky patrné, že se hodlá bránit žalobnímu nároku (nálezy sp.zn. II.ÚS 1298/17, sp.zn. IV.ÚS 2503/13, sp.zn. III.ÚS 2693/16). V daném případě však byla žalovaná do uplynutí lhůty, stanovené k vyjádření, zcela procesně pasivní a lhůtu zmeškala jen v důsledku nedbalosti svého zvoleného zástupce. Nevydáním rozsudku pro uznání na základě vzniklé fikce by soud I. stupně naopak porušil pravidla spravedlivého procesu v neprospěch žalobců. Z popsaných důvodů odvolací soud napadený rozsudek, včetně věcně správného výroku o náhradě nákladů řízení, podle § 219 o.s.ř. potvrdil.
9. Podle § 142 odst. 1 ve spojení s § 224 odst. 1 o.s.ř. mají procesně úspěšní žalobci právo na náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 2 178 Kč, kterou představuje odměna advokáta za jeden úkon právní služby (vyjádření k odvolání žalované) ve výši 1 500 Kč podle § 7 odst. 1 bodu 3 ve spojení s § 9 odst. 1 a 8 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), paušální částka náhrady výdajů advokáta ve výši 300 Kč a náhrada za daň z přidané hodnoty ve výši 378 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je za podmínek § 237 o.s.ř. přípustné dovolání, které lze podat do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně.

Praha 24. března 2022

JUDr. Irena Saralievová v. r.
předsedkyně senátu